

LBRIS

We know
books

Cosmin Neidoni

Viața la 40 de ani

EDIȚIE
REVIZUITĂ
ȘI ADĂUGITĂ

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2021

CUPRINS

- 9 O NOTĂ RAPSODICĂ
LA EDIȚIA A DOUA A CĂRȚII
- 13 (DE)SPRE FARMECUL IMPERFEȚIUNILOR
- 16 CÂND ERAM COPIL
- 19 ÎNTRE A AVEA DREPTATE ȘI A AVEA LINIȘTE, ALEG
LINIȘTEA
- 23 O FEMEIE DE 40 DE ANI...
- 27 SINGURĂTATEA FEMEILOR FRUMOASE
- 31 CA BĂRBAT - SUNT SUMA FEMEILOR ÎNTÂLNITE
- 36 CÂND NI SE STING TOATE VANITĂȚILE
- 40 CURAJUL DE A FI FERICIT
- 43 MIRAJUL LUCRURILOR SIMPLE
- 46 THIS IS 40 SAU VIAȚA LA 40 DE ANI
- 50 SIMPLITATEA COLORATĂ A VIEȚII
- 53 SCRISOARE CĂTRE CHARLIE CHAPLIN
- 58 SCRISOARE CĂTRE FETIȚA MEA
- 63 APOLOGIA ETERNULUI FEMININ
- 67 FARMECUL DISCRET AL FEMEII DE 40 DE ANI
- 71 DECALOGUL SENINĂȚĂȚII
- 76 ELOGIUL DIMINEȚILOR DE TOAMNĂ
- 79 APRECIEZ O SINGURĂ FORMĂ A LUXULUI, ACEEA DE
A FI ELEGANT ȘI BUN!

- 83 LA 41 DE ANI
- 85 MAMELE SUNT ÎNGERI TRANSFERAȚI PE PĂMÂNT!
- 89 PARTEA ÎNSORITĂ A SINGURĂȚĂȚILOR NOASTRE
- 93 LECȚIILE VÂRSTEI DE 40 DE ANI!
- 98 SUNT CONVINS CĂ NE VOM REVEDEA!
- 102 BUCURIA DE A CĂLĂTORI
- 106 DESPRE BUNĂTATE
- 110 ACTORII NU MOR, DE FAPT, NICIODATĂ...
- 113 SUNTEM UN GHEM NEDEPĂNAT DE VISURI
- 117 CUM AȘ TRĂI DACĂ MÂINE AR FI SFÂRȘITUL LUMII?
- 121 ÎMI PLACE FEMEIA CARE....
- 125 NU CRED ÎN CĂSNICIA PERFECTĂ
- 129 CUM SUNTEM CÂND NE ÎNDRĂGOSTIM?
- 132 FEMEIA TA, EVERESTUL TĂU
- 135 DOAMNELOR, EXISTĂ ȘI BĂRBAȚI ONEȘTI
- 138 FEMEIA DE 30 DE ANI
- 143 ELEGANȚA MASCULINĂ ÎN EPOCA SELFIE
- 147 M-AM HOTĂRÂT SĂ DEVIN FERICIT
- 151 CUM AR FI ARĂTAT RELAȚIA DINTRE ROMEO ȘI JULIETA DINCOLO DE SCENA MORȚII?
- 156 UN NOBEL PENTRU CORDIALITATE
- 160 CUM SUNTEM ÎNTRE ANUL NOU ȘI CRĂCIUN?
- 163 DE CE AVEM NEVOIE DE POVEȘTI?
- 166 CEEA CE NU SE POATE POVESTI APROAPE CĂ NICI NU MERITĂ TRĂIT
- 170 MICUL DECALOG AL ÎNDRĂGOSTIRII
- 174 MESAJUL ÎNVIERII ESTE (DE)SPRE SENINĂTATE
- 177 DE CE CITIM?
- 181 NU CAUT ÎN MOD OBSESIV FERICIREA
- 185 CE VREA, ÎN FOND, ORICE FEMEIE
- 189 CUM SUNT IUBIRILE NOASTRE TRECUTE?

- 193 TO BE LIST PENTRU NOUL AN!
- 197 ÎNTRE MÂNDRIA ȘI MÂNIA DE A FI ROMÂN
- 200 ELEGANȚA UNUI PREȘEDINTE
- 204 RUGĂCIUNE
- 206 FIUL MEU
- 208 CURAJUL DE A FI IMPERFECȚI ȘI VULNERABILI
- 212 CUM ÎMBĂTRÂNESC FEMEILE?
- 216 DACĂ NIMENI NU MĂ ÎNTREABĂ, ȘTIU CE ESTE
- 220 MAI BĂTRÂNI CU UN PLÂNS,
MAI TINERI CU O SPERANȚĂ
- 223 ȘI CEL MAI NEÎNSEMNAT BĂRBAT, CÂND ESTE IUBIT,
DEVINE IMPORTANT
- 227 CUM SUNT BĂRBAȚII CARE CITESC?
- 231 BUNICII NU AU VOIE SĂ MOARĂ ÎN LUNA
DECEMBRIE
- 234 CUM DEFINEȘTE UN BĂRBAT DE 40+ FEMINITATEA
- 238 AVANTAJELE VÂRSTEI DE 40+
- 242 NU MAI AM TIMP PENTRU OAMENII RĂI
- 246 NEPREȚUIȚELE PRIETENII
- 252 OAMENII CU ADEVĂRAT FERICIȚI NU SUNT ONLINE
- 256 CE AM ÎNVĂȚAT DIN CONCEDIU PETRECUT CU
COPIII?
- 260 VĂICĂREALA NU ESTE O ATITUDINE DE GENTLEMAN
- 263 ATUNCI ȘI ACUM
- 267 ÎN LOC DE POSTFAȚĂ

(DE)SPRE FARMECUL IMPERFEȚIUNILOR

Există, așa sunt înclinat să cred, un farmec al imperfecțiunilor, un miraj nedefinit al stângăciei umane. Stângăciile, ca și timiditatea, au un farmec discret prin surprizele pe care le provoacă, prin panica naivă pe care o răspândesc uneori. Desigur, dacă se manifestă în limite rezonabile.

În ordinea umană nu există perfecțiune, există doar o legitimă și constantă aspirație spre lucrurile bine făcute. Suntem, chiar și în imperfecțiunile noastre, o dovadă a unei rânduieli metafizice de ordin superior.

Nimic din ceea ce ne este dat să trăim, niciun sentiment uman nu are amprenta desăvârșirii. Nu iubim desăvârșit, nu trăim desăvârșit, nu ne îndrăgostim desăvârșit, există o fantă de lumină prin care se strecoară în toate actele noastre

penumbra firavă a nedesăvârșirii. Dar prin fanta asta noi zâmbim cerului și el ne zâmbește nouă.

A iubi sau a fi fericit nu are de-a face cu perfecțiunea, ci mai degrabă cu arta îngăduinței, arta de a nu complica peste măsură lucrurile, de a ști să te bucuri de ele așa cum îți sunt date, în imperfecțiunea lor. Mi se pare o dovadă de înaltă înțelepciune – nu sunt din păcate în posesia ei – să înveți să-ți iubești aproapele nu în momentele lui de triumf, nu atunci când are dreptate, ci mai ales atunci când greșește. Noi, oamenii, avem nevoie de iubire atunci când o merităm cel mai puțin.

În raport cu ceea ce am trăit nici noi și nici zeii nu mai pot schimba nimic. De la antici, prin filiera lui Nietzsche, a ajuns la noi o expresie care mă înduioșează: *Amor fati*. Destinul, atunci când nu îl poți schimba, trebuie să îl iubești. Este al tău! Traectoria noastră vitală nu este nici rectilie și nici uniformă, seamănă mai curând cu mișcarea browniană, aparent haotică!

Fiecare dintre noi este compus din mai multe părți, fiecare cerând să se exprime. E greu să te păstrezi constant într-o stare de echilibru când fiecare parte din ceea ce suntem își are impulsurile ei. Inima noastră își are și ea propriile ei rațiuni și impulsuri. O inimă frântă,

făcută țândări, nu e mai puțin valoroasă atât timp cât fragmentele ei încă mai pulsează.

Mi-a plăcut un gând din „Plânsul lui Nietzsche” – apropo un roman fermecător al lui Irvin Yalom – care sună cam așa: „trebuie să ai în tine haos și frenezie pentru a da naștere unei stele care dansează”.

CÂND ERAM COPIL

Dacă aş putea să mă strecor prin una din uşile care au mai ramas întredeschise în urma mea, L-aş ruga pe Dumnezeu să-mi dea o singură zi, una de vară, pentru a mă pierde în (ne)cuprinsul ei cu inima pe care am avut-o fiind copil. Şi L-aş ruga să îmi dea puţin din priceperea omului adult, nu mult, doar atât cât să pot înţelege că locul numit copilărie, acela în care nu se moare, în care părinţii sunt tineri şi bunicii încă suficient de sprinteni – este singurul paradis pe care omul îl poate locui fără ca mai întâi să treacă prin moarte.

Copilăria este singurul loc din univers unde Dumnezeu este atât de aproape de noi încât pentru a-L atinge este suficient a surăde! Când eram copil puteam să râd, să plâng, să mă supăr şi să iert într-o singură zi fără a păstra memoria răului de niciun fel. Legile logicii sunt

suspendate pe toată perioada copilăriei, altfel nu îmi explic cum puteam să fiu singur, dar, în același timp, să fiu cu toată lumea. Mă imaginam salvatorul lumii și cavalerul care poate învinge orice fără a fi nevoie să-l citesc pe Don Quijote a lui Cervantes.

Nu știu de ce, dar deseori am înclinarea să cred că numai copiii știu cu adevărat să zâmbească senin, arătându-și sufletul, în timp ce noi, adulții, mimăm doar!

Când eram copil, jucându-mă, eram deseori murdar pe mâini și pe haine, dar nu îmi păsa deloc, sufletul îmi era curat așa cum e sufletul oricărui copil. Acum, la vârsta adultă, sunt cu hainele mereu curate, dar sufletul are deja podul lui de vechituri.

Când eram copil nu știam ce este acela orgoliu, mă jucam la fel cu toți copiii, indiferent de hainele pe care le purtau. Mai târziu, când s-a instalat vanitatea, fără să bată la ușă, am început – și rău am făcut – să judec oamenii după aparențe. Abia târziu, târziu de tot, am recăpătat simplitatea pierdută undeva pe drum.

Și spun iar: dacă Dumnezeu mi-ar îngădui să fiu încă o dată copil, doar o zi, aș alerga fără să îmi pese de nicio julitură de pe genunchi și i-aș spune adultului care am devenit să-l roage

pe bătrânul care se va naște din mine să nu mă uite de tot și i-aș spune că dacă nu mai poate alerga, să meargă încet, dar să nu se oprească niciodată și să nu țină cont de zgârieturile adunate pe inimă, vor fi multe până atunci. Să râdă – ca în copilărie ori să zâmbească. Să nu uite niciodată să zâmbească.

ÎNTRE A AVEA DREPTATE ȘI A AVEA LINIȘTE, ALEG LINIȘTEA

Am apreciat de fiecare dată eleganța rară a acelor oameni care nu au vorbit de rău pe nimeni niciodată, găsind, dimpotrivă, partea frumoasă a fiecăruia. Cred că este o superioritate fină, de tip aristocratic, să-ți stăpânești demonii ființei tale de așa manieră încât să știi, fără urmă de resentiment, fără răutate, să vorbești calm și (de)spre cei care îți sunt potrivnici. Mie, la drept mărturisind, nu îmi reușește de fiecare dată performanța de a rămâne, în ciuda oricăror mefiențe, imperturbabil.

De un timp încoace, când am de ales între a avea dreptate și a avea liniște, aleg, fără ezitare, liniștea. Îmi reamintesc, fără un efort

prea mare, Glossa lui Eminescu și îndemnul lui Kazantzakis, acela de a nu aștepta nimic, de a rămâne, în schimb, mereu liber. Pornirea insașiabilă de a avea dreptate cu orice preț, de a demonta, cu rafală argumentativă, orice opinie contrară nu poate fi însemn al înțelepciunii. Există, firește, excepții notabile. Cunoscând „de ce-ul” propriei existențe, vorba lui Frankl, omul poate îndura mai ușor asperitățile vieții. Un om puternic își arată măreția nu pedepsind, nu vorbindu-i pe alții de rău, nu sfidând sclipirile adamante ale inimii și nici prin încordarea pieptului, ci prin calitatea formidabilă de a nu fi răzbunător atunci când nimic altceva nu pare mai la îndemână, virtutea, altfel zis, de a rămâne bun prin exercițiul răbdării. Nu este decădere să înduri o nedreptate, decăderea constă în a voi să învingi, renunțând la onestitate. Datoria cea mai înaltă a omului este, finalmente, simplă: a lumina viața altora, dându-i o semnificație, cu viața care i s-a dat.

Avem, am înțeles târziu asta, multe libertăți și resurse. Una dintre libertățile fundamentale ale omului, după pierderea succesivă a tuturor celorlalte este libertatea salutară de a-și alege propria atitudine, propriul mod de a fi chiar și în cele mai aspre condiții. Remarcați, vă rog, faptul că una dintre cele mai tulburătoare

cărți, „Jurnalul Annei Frank”, definitorie pentru literatura sec. XX, este povestea unei fete de 13 ani care își salvează spiritul, apărându-și seninătatea, în condițiile unui Amsterdam ocupat de naziști în perioada '42-'44. Citând acest exemplu, deși sunt multe alte experiențe și mărturii relevante, o fac doar în sprijinul unei idei, și anume, aceea, că noi, fiind aparent plăpânde, avem o alcătuire psihică a uluitor de puternică.

Dacă nu aș fi avut bunici, dacă nu aș fi avut exemplul lor, dacă nu i-aș fi văzut de atâtea ori epuizați și osteniți, îndoți de spate, cu mâinile aspre, cu ochii traversați de cea mai frumoasă lumină, mi-ar fi fost greu să cred în victoria seninătății. Dar bunicii mei și nu doar ei, toți sunt la fel, au îndurat nedreptăți cât pentru trei secole, dar au știut să rămână buni, păstrându-și interiorul ființei lor mereu cald. În copilăria mea mi-am imaginat eroii purtând pelerine, fiind înalți și foarte puternici, dar acum eroii mei, așa cum mi-i reprezint, când închid ochii, îi văd purtând o năframă legată sub bărbie, cu spatele aplecat, dar în gândul meu, Doamne, cât de puternici au rămas.

Dacă vrei să ajungi sus, citeam asta undeva, cred că în aforismele lui Nietzsche, folosește picioarele tale. Nu te lăsa purtat, nu te cățara

pe spinarea altora. Este atât de tentant să fentezi, să câștigi, prin simulacru de sudoare, fără să muncești, să ajungi la țintă, ocolind orice obstacol, să câștigi fără asumarea niciunui risc, însă în viață, dacă o trăiești asumat, demn și frumos, nu este despre a câștiga tot timpul, despre a împlini orice vis, ci de a ști ce să faci cu propriile înfrângeri, despre a ști să dansezi în mijlocul ploii, așteptând cu bucurie soarele. Faptul că primăvara nu este permanentă, nu asta este grav, ci faptul de a nu te bucura de ea atunci când este vremea împlinirii ei.

Dacă mă gândesc bine nu este o tragedie să rămâi cu o parte din visuri nerealizate, este infinit mai tragic să nu fi avut niciodată niciun vis. În ce constă, în fond, bucuria vieții dacă nu în acel simplu și minunat fapt de a-i savura palpitul, fără rest, prin toți porii, cu toate papilele gustative, cu inima ta, de atâtea ori făcută țândări și totuși, întreagă până la capăt.